

MÁSOKÉRT EGYÜTT

Gemeinsam für andere

2023

67. évfolyam, 6. (901.) szám

ISSN 1026-2156

VI. szám

GemeindebriefDruckerei.de

K E D V E S O L V A S Ó K !

Másokért együtt újságunk ezen száma három fő témáról ír: újságunk első lapjain lelki útravalót kaphatunk Wagner Szilárd lelkész írásán keresztül, mellyel rámutat arra, hogy a karácsony minden évben különösen is láthatóvá teszi azt, hogy az Istenhez, egyházhoz, gyülekezetéhez való viszony egy-egy ajtó életünkben.

Kurucz-Petrikovics Orsolya egy különleges gyülekezeti alkalomról tudósít: a burgenlandi gyülekezeti hétvégéről, mely csodálatos közösségi élményt nyújtott a résztvevők számára.

Újságunk központjában újra egy interjú áll, melyen keresztül az olvasók megismerkedhetnek egy olyan ember életútjával, melyben évtizedeken át kiemel-

kedő helyen szerepelt az egyház, szűkebb értelemben véve gyülekezetünk, az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet. Andorka Rudolf, gyülekezetünk jelenlegi felügyelő-helyettese és korábbi felügyelője a közösség megerősítése és identitásának megőrzése érdekében végzett tevékenysége elismeréseként Magyar Arany Érdemkereszt polgári tagozat kitüntetésben részesült. Ennek alkalmából kérdezzük őt a gyülekezetünkben végzett több évtizedes szolgálatáról.

Jó olvasást és Istentől áldott karácsonyi ünnepet kívánunk!

A szerkesztő

J E R , T Á R J U N K A J T Ó T !

Az ajtó képe az adventi-karácsonyi időszak évről-évre visszatérő szimbóluma. Ez természetesen nem azért van, mert ne lennének más képeink, amelyekkel meg tudnánk jeleníteni egy-egy üzenetet, hanem azért, mert a Szentírás éppen aktuális szövegei, vagy az istentiszteleti életünkben használt énekek is ezekben a képekben szólnak hozzánk. Attól persze, hogy a kép ugyanaz, az üzenet lehet aktuális.

Az 2023. évben különösen rövid adventet éltünk meg. Ritkán fordul elő ugyanis, hogy a negyedik adventi vasárnap egyben a Szenteste napja is. Ebben a helyzetben talán az volt az érzésünk, hogy a felkészülésre nem maradt elég idő. Ez azonban biztatás is lehet arra, hogy az ünnepek utáni napokban is törekedjünk arra, hogy a karácsony hangulatát és üzenetét életben tartsuk és másokat is gazdagítsunk vele.

Az ajtó szimbóluma számomra ebben az évben különösen fontossá vált. Ennek talán az is oka, hogy néhány hónapja rendszeresen végzek lelkesítő munkát az egyik bécsi börtönben, fogvatartottak között. A börtönben tartózkodásnak természetesen szigorú szabályai vannak. Az egyik ilyen, hogy mielőtt egy előttünk lévő ajtót kinyitunk - természetesen kulccsal - azelőtt a mögöttünk lévőt mindig be kell zárni. Ez naponta legalább 50 nyitást-csukást jelent. Akinek kulcs van a kezében, annak hatalma van az ajtók fölött: eldöntheti, hogy mit nyit ki és mit zár be.

Az életünk folyamán rendszeresen meg kell hoznunk olyan döntéseket, amelyekre jól illik az ajtónyitás szimbóluma. Tudatosan döntünk arról, hogy megnyílunk valaki előtt, vagy éppen elzárkózunk. Előfordul, hogy az életünk egy pontján lezárunk egy témát a magunk számára és a későbbiekben nem szeretnénk foglalkozni vele,

talán tudni sem róla. Vannak témák és események, amelyekről nem szeretnénk beszélni - olykor jó okkal maradnak zárva ajtók, hiszen tisztában vagyunk vele, hogy nem tenne jót a kinyitásuk.

Morlok_pixelio.de

Jézus Krisztus a Jelenések könyve 3. fejezete szerint ezt mondja: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és velem vacsorálok, ő pedig énvelem.” (Jel 3,20.) az Istenhez, egyházhoz, gyülekezethez való viszony is egy-egy ajtó az életünkben. A karácsony minden évben különösen is láthatóvá teszi ezt. Az isteni közeledésben az ember felé az a csodálatos, hogy nem támaszt feltételeket velünk szemben. Éppen ezért kételkedni sincs okunk abban, hogy a Jézus Krisztusban közénk jött Isten a mi ajtónkon is zörget és bebocsátásra vár.

Vajon az elmúlt karácsony meghozta-e az életünkbe Krisztus érkezésének és a bennünk való munkálkodásának tapasztalatát? Neki adhatunk hálát, ha foglalkoztat bennünket a gondolat, hogy jelenlétének örömét hogyan adhatjuk át minden körülöttünk élő embernek.

Örömteli olvasást kíván:

Wagner Szilárd lelkesz.

M Á R T O N O K Ü N N E P E B A D T A T Z M A N N S D O R F B A N

A termálfürdőiről híres Bad Tatzmannsdorf (Tarcsafürdő) ugyan nem Márton-napi vásáraitól ismert, november második hétvégéjén mégis két jelentős ünnepnek is helyszínt biztosított. Az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet Wagner Szilárd lelkész vezetésével immár második alkalommal szervezett gyülekezeti hétvégét magyar családok számára. Bad Tatzmannsdorf földrajzi fekvése miatt kiváló választásnak bizonyult, hiszen a dél-burgenlandi település mindössze egy órányi autóútra van Bécs és Graz között. A találkozó érdekessége annak időzítésében rejlett, ugyanis két jeles nap is ünnepélyes keretbe foglalta azt. A gyülekezeti hétvége első napja november 10-re, Martin Luther kerekén 540. születésnapjára esett, míg második napja, november 11-e a hagyományos Márton-nap, de ekkor emlékezünk Luther keresztelésére is. A két időpont szoros egymásutániságán kívül is van közös a reformáció atyjában és a Márton-napi hagyományokban. Az első kapocs Martin Luther és Tours-i Szent Márton között, hogy reformátorunk tudatosan kapta november 11-e szentjének nevét, míg a második kapcsolódási pont, amely életük és szolgálatuk forrása: Jézus Krisztus. Mindkettejük üzenete mindannyiunk számára az, hogy Isten irgalmából élünk. Ezen közös nevező mentén választotta ki lelkészünk a hétvége témáit „Erőforrásaink” címmel a 46. zsoltár 2. versére építve: *„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.”* A kötetlen beszélgetés során elmélyülhettünk azokban a kérdésekben, hogy az isteni oltalmat hogyan érthetjük és tapasztalhatjuk meg a mindennapokban, valamint az Isteni segítség kívánság-e vagy valóság. Eme kérdésköröket boncolgatva megismerhettük egymást, mások tapasztalásaival válhattunk gazdagabbá, véleményyt formálhattunk,

miközben mindannyian éreztük, hogy jókor vagyunk jó helyen. Beszélgetéseink végen egyfajta konklúzióként az a küldetéstudat fogalmazódott meg, hogy az általunk megtapasztalt irgalmas szeretetet minél többekkel megosszuk. Az evangéliumi üzeneten kívül egy másfajta tudás öröme is gazdagíthatott bennünket presbiterünk, Páll Csilla művészettörténész jóvoltából: Bemutatta nekünk a kesögótikus, Mária mennybemenetele tiszteletére szentelt, feltehetően 1400 és 1490 között épült római katolikus templomot. Ámulatba ejtett minket a magyar Országház tervezőjének, Steindl Imrének a munkája, hiszen 1882-től az ő művészeti vezetése alatt történt az épület neogótikus felújítása. Zsolnay majolikából készült az ereklyetartóra emlékeztető főoltár, a szószék, valamint a keresztelő medence is. Idegenvezetőnk rendkívüli módon részletgazdag tárlatvezetését, nem csupán magyar gyökereink felfedezése, hanem az időközben előbújó nap melege is maradandóvá tette számunkra. Kicsik és nagyok örömeire ellátogattunk a Spiegel csokoládé-manufaktúrába, de a két keresztény templomba is. A második nap Páll Csilla, a Mömpelgardi oltár - egy különleges evangélikus alkotás - történetet bemutató interaktív előadásával és áhítattal zárult. Elmondhatjuk, hogy a tartalmas gyülekezeti hétvégén jó társaságban kellemesen feltöltődhattunk és már az elköszönésnél mindannyian tudtuk, hogy akár Mártonokkal, akár Mártonok nélkül utunk jövőre is Bad-Tatzmannsdorfba vezet majd.

Kurucz-Petrikovics Orsolya

I N T E R J Ú A N D O R K A R U D O L F F A L

A nemzeti ünnep, augusztus 20-a alkalmából Andorka Rudolf, gyülekezetünk jelenlegi felügyelő-helyettese és korábbi felügyelője a közösség megerősítése és identitásának megőrzése érdekében végzett tevékenysége elismeréseként Novák Katalin köztársasági elnöke döntése nyomán Magyar Arany Érdemkereszt polgári tagozat kitüntetésben részesült. Ennek alkalmából kérdezzük őt a gyülekezetünkben végzett több évtizedes szolgálatáról.

Kedves Rudi!

1986-ban érkeztél Ausztriába és szinte rögtön bekapcsolódtál gyülekezetünk életébe. Hogyan emlékszel vissza a szolgálatod kezdetére? Hogyan képzeljük el az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezetet 1986-ban?

Annak idején Magyarországon még elég erős volt a kommunista rezsim és katonaszökevényként a kutyámmal jöttem át Ausztriába. Egy telefonszámot kaptam, hogyha megérkezek Bécsbe, akkor hívjam fel. Nem tudtam, hogy kit hívok, csak azt, hogy ezt a számot nem írhatom le, hanem őrizzem a fejemben, mert maga a telefonszám is veszélyes lehet. Így történt, hogy megérkeztem Ausztriába, és hívtam a telefonszámot. Szépfalusi István jelentkezett, akinek a neve már ismerős volt, mert édesapámat ismerte. Még aznap fel is kerestem a Capistrangasséban a gyülekezeti otthont, ahol Szépfalusi István és a családja is lakott. Éppen az újságot készítették elő. Így rögtön megcímeztem 1500 újságot – mondhatni azonnal bekapcsolódtam a gyülekezeti munkába, és ezt követően a gyülekezet életébe szinte minden alkalommal részt vettem. Abban az időben mi, akik otthagytuk az otthonunkat és disszidáltunk, úgy jöttünk el, hogy nem tudtuk, egyáltalán az életben valaha hazatérhetünk-e. Kiváltképpen egy

katonaszökevény esetében nem volt valószínű, hogy hazatérhet. Ezt bizonyítja, hogy kaptam egy 3 és 7 hónapos letöltendő börtönbüntetést, amit persze nem töltöttem le, mert Ausztriában voltam.

Milyen főbb állomásait emelnéd ki a gyülekezeti szolgálatodnak? Neved már a gyülekezetünk történetével is összekapcsolódott, szinte minden változást személyesen is megéltél. Mit emelnél ki ezek közül?

Az első, hogy mint gyülekezeti tag, mint evangélikus, tulajdonképpen minden munkában, ami adódott, részt vettem. A takarítástól a főzésen keresztül a hívek felhívásáig, az idősek gyámolításában – szóval ami az egyházi munkában adódik... Azt hiszem, hogy szinte mindenből kivettem a részemet. Aztán a választáskor a presbitérium tagjává választottak és akkor megint egészen más feladatok sorakoztak.

A Bornemisza Társasággal együttműködve kulturális ajánlatot is tudunk nyújtani híveinknek, barátainknak. Akkor szembesültünk azzal is, hogy a gyülekezet működéséhez anyagi források is szükségesek, tehát különböző pályázati és egyéb lehetőségekkel próbáltunk anyagi bázist létesíteni. Ehhez azonban tudni, kell, hogy abban az időben a gyülekezet nem volt az osztrák egyház által elismert önálló gyülekezet, így abból az irányból sok támogatásra nem számíhattunk, később ez azért átalakult. Itt az önállóság kihívásában is fontos szerep jutott nekem, illetve még fontosabb, vagy legalább ilyen fontos volt az, hogy egy lelkészi fél státuszt sikerült kapjunk. Lelkészsre és az ő javadalmazására csak elismert gyülekezetként volt esélyünk. Nagyon nagy csatákat kellett vívnom annak idején a státusz létrehozásáért. Az osztrák evangélikus egyházvezetés gazdasági érdeke ugyanis az volt, hogy ne kelljen a mi gyülekezetünknek lelkészt biztosítani, hanem hogy tagjaink betagozódjanak a lakóhelyükhöz legközelebbi osztrák gyülekezetekbe. De az anyanyelv megőrzése érdekében – hiszen egyébként is mindenkinek jól esik, ha az anyanyelvén hallgathatja az istentiszteletet – harcba küldtek engem a gyülekezeti tagok és a presbitérium. Nehéz időszak volt, többszörös tárgyalások következtek az akkori püspökkel, Sturm püspök úrral, illetve a gazdasági vezetőkkel. Szerencsére sikerült támogatást kapjunk Magyarországról is. Az akkori evangélikus vezető püspök Szebik Imre volt, de segített minket Fabiny Tamás – mostani magyarországi elnök-püspök –, és sikerült megmozgatnunk a Bécsi Magyar Nagykövetséget is, hogy érdekünkben lépjenek fel. Mindeközben nem volt fizetett lelkészi státuszunk, de sokan segítettek a gyülekezetnek: Galanics Sándor, Fónyad Pál lelkész. Solymár Mónika kezdetben társadalmi munkában végezte szolgálatát, aztán amikor a lelkészi státuszt sikerült

kibirkózni, kiverekedni, akkor ő teljes értékű, félállású lelkésze lehetett a magyar gyülekezetnek. Solymár Mónikát követte Juhász Réka majd Németh Kitti.

Mit jelent számodra személyesen az evangélikusság, a magyarság, a gyülekezeti közösség?

Az én családom visszavezethető az 1600-as évekig. Az evangélikusság mindig fontos szerepet töltött be a felmenőim között és az én életemben is. Volt evangélikus lelkész is az őseim között, és mint kisgyerek, a szüleimmel a budapesti Deák téri Evangélikus Gyülekezetbe tartoztunk és ott nagyon sok szeretetet, megértést és jó baráti társaságot találtunk. Ebben a gyülekezetben kaptam azt a bibliai ígét is, amely egész életemet kísérte eddig is: „Boldogok akik nem látnak és hisznek.“ (Jn 12,20)

Sokszor szükség volt erre az ígére, amikor hinni kellett és csak a hit vitt át egy akadályon. Látván az akadályt elrémültem volna, szóval ez az én esetemben feltétlenül egy találó ige volt. A konfirmációkor kaptam, persze kamaszként nem nagyon érttem, hogy miről is van szó, aztán az élet meghozta azokat a pillanatokot, amikor előkerült ez az ige.

A Deák téri gyülekezetben Fabiny Tamással voltunk konfirmandusok. Ő most a Magyarországi Evangélikus Egyház elnök-püspöke és annak idején ő is nagyon sokat tett a gyülekezetünk megerősítéséért. Úgy tudom, hogy most is jó szemmel nézi, támogatja gyülekezetünk munkáját. Emelett feltétlenül fontos a magyarság, a magyarságtudat. Úgy gondolom, hogy az a nyelvi kincs, amit a magyarság megtestesít, az valami hihetetlen csoda. Úgy gondolom, hogy ezt a hittel együtt őrizni kell. Amikor olyan dolgok történtek az életemben, amik csodaszámba mentek, például akkor érkezett valaki, amikor éppen szükség volt

információjára, és olyan dolgokat sikerült elérnem, amik reménytelennek tűntek, akkor kerestem, hogy kinek köszönjem meg ezt a sok jó pillanatot, fordulatot az életemben. Ebben az értelemben nem találtam kifejezetten egy személyt, akinek ezt köszönhetném és úgy gondolom, hogy a jó Isten jó időben és jól avatkozott be az életembe, és ezt a hálát igyekeztem a gyülekezet felé végzett munkával kifejezni. Ilyen volt például, hogy az első üzleti sikeremből vettem a gyülekezetnek egy szép kelyhet dobozával és a hozzá tartozó paténájával. A gyülekezet felé is és a jó Isten felé is szerettem volna kifejezni hálámat. Egy „csodát” szeretnék is kiemelni: Amikor a gyülekezet anyagi helyzete kritikussá vált, akkor egyszer csak megjelent régi hívünk, Dr. Irányi Béla, aki mindig is tartotta a kapcsolatot a gyülekezettel. Egy hagyatékkal erősítette meg a gyülekezetet: a házáat a gyülekezetre hagyta.

Hogyan illeszkedett be gyülekezetünk az Ausztriai Evangélikus Egyházba és hogyan segítette az Ausztriába érkezettek beilleszkedését?

Annak idején amikor a lelkeszi státuszért folyt a küzdelem, akkor arra hivatkoztak, hogy mi kevesen vagyunk. Ugyan volt 1500 ausztriai címünk, akik kapták a Másokért együtt lapot és valamilyen formában kapcsolatot tartottak gyülekezetünkkel, bár ezek nem voltak mind evangélikusok, csak kötődtek a mi gyülekezetünkhöz. Az osztrák egyházvezetés ezt keveselte az önállóság megvalósításához. Akkor idéztem a Mt 18,20-at, ahol Jézus ezt mondja: *„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”*

Ez az ige megtörte a jeget akkor, és sikerült elérni a kívánt státuszt. Sturm püspök úrnak egy másik alkalommal, amikor találkoztunk, mondtam, hogy ne haragudjon rám, hogy ilyen kegyetlen voltam a tárgyalások során, de hát egy kis közösséget képviseltem és szerettem volna, hogy annak az

érdeke, vágya teljesüljön. Egyházból is igen felkészültem ezekre a beszélgetésekre, vitákra, de végül ez az ige megtette a hatását.

Honnan kap, honnan merít az ember erőt ennyi évtizedes szórvány-gyülekezeti szolgálathoz?

Azt gondolom, hogy az, aki erőt kap a jó Istentől, annak kötelességet is kell vállalnia. Mindenkinek meg kell találnia a helyét, hogy ezt a szolgálatot hol végzi. Minél több erőt kap az ember a jó Istentől, annál több szolgálatot kell vállalnia. Úgy érzem, hogy akármilyen küzdelem is volt, ez az én feladatom volt, és nem inogtam meg abban, hogy ezt nekem végig kell vinni és eredményre kell jutnunk. Bár sokszor nem csak reménnyel kecsegtetett, de mégiscsak sikerült. Azzal vigasztaltam magam nehéz helyzetekben, hogy ha ezért a küzdelmes munkáért egy nap majd egy mosolyt kapunk csak, az nekem bőven elég.

Ezzel a kitüntetéssel kicsit zavarban is vagyok, mert nem az én értékrendszeremből jön, de fontos az, hogy odafigyelnek ránk, végvári magyarokra. És nem csak nekem járt ez a kitüntetés, nem csak én érdemeltem ki, hanem a gyülekezet többi tagja is, akik segítettek a mindennapokat és az előrejutást.

Mit adnál tovább, mit üzenél az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet következő felügyelőinek, vezetőinek?

Nagyon fontos az összetartás, fontos bizonyos helyzetekben megmutatni magunkat, hogy vagyunk, létezőnk, működünk. Tulajdonképpen lobbist is kell folytatni a gyülekezet érdekében. Nem szabad elhanyagolni a többi magyar szervezettel, a magyarországi, külföldiek támogató alapítványokkal, alapokkal való együttműködést, ahogyan a többi ausztriai magyar szervezettel és felekezettel való együttműködés is fontos. Nagyon oda kell figyelni arra, hogy tulajdonképpen mik az

aktuális, híveinket érdeklő és motiváló lehetőségek. 1986-ban elégséges volt egy hívó szó magyar nyelven, és máris sokan összegyűltek. Most sokkal inkább a minőségi gyülekezeti munka jelent vonzerőt. A mostani híveink között nagyon sokan vannak, akik csak ideiglenesen dolgoznak Ausztriában és így nem keresik olyan intenzíven a kötődést, mint a 86-os időszakban, amikor a nemzeti hovatartozás egyetlen lehetősége volt csatlakozni az gyülekezetekhez, szervezetekhez. Most olyan minőségi munkát kell végezni, amely csábítja a közelünkbe a híveket. Itt is nagyon sok munkát kell befektetni, hogy ez a közösség összetartson és működjön.

Szívből gratulálunk a kitüntetéshez és köszönjük eddigi kitartó és eredményes munkádat!

Az interjút készítette: Szeitl-Eibinger Zita

Fotók: Mihalik István

Impressum**Medieninhaber und Herausgeber:**

Presbyterium der
Ungarischen Evangelischen Gemeinde
A.B. in Österreich A-1060 Wien,
Capistrangasse 2/15
Tel. +43 650 58 777 12,
E-mail: maegy.austria@gmail.com

Gefördert aus Mitteln der Volksgruppenförderung

Erscheinungsort: Wien

Verlagspostamt: A-1060 Wien

Zul.Nr.: GZ 02Z031072 M

Richtung der Zeitung:

Informationen über die Tätigkeiten und
Veranstaltungen in der Pfarrgemeinde

Redaktion: Pfarrer Szilárd Wagner, Lektorin Zita Szeitl-Eibinger

Bankverbindung: Bank Austria, A-1011 Wien, Schottengasse 6.

IBAN: AT701100000290419100; SWIFT (BIC): BKAUATWW

ISTENTISZTELETEK ÉS GYÜLEKEZETI ALKALMAK**BÉCS**

Január 17.	17 óra	Újévköszöntés	Markuskirche, Wien-Ottakring, Thaliastraße 156. 1160 Wien
Február 4.	11 óra	Istentisztelet	Auferstehungskirche Wien

GRAZ

Január 21.	16 óra	Ökumenikus istentisztelet	Kalvarienbergkirche, Graz, Kalvarienbergstraße 155.
Február 11.	16 óra	Istentisztelet lektoriktatással	Heilandskirche, Graz, Kaiser-Josef-Platz 9.

EmpfängerInName/Firma		Ungarische Evangelische Gemeinde A.B.	
IBANEmpfängerIn		AT70 1100 0002 9041 9100	
BIC (Swift-Code) der Empfängerbank	Kann bei Zahlungen innerhalb EU/EWR entfallen	EUR Betrag	Cent
Nur zum maschinellen Bedrucken der Zahlungsreferenz		Prüfziffer	
Verwendungszweck wird bei ausgefüllter Zahlungsreferenz nicht an EmpfängerIn weitergeleitet			
IBANKontoinhaberIn/AuftraggeberIn			
KontoinhaberIn/AuftraggeberInName/Firma			
		006	
Unterschrift Zeichnungsberechtigter		Betrag 30+ Betrag -	